

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 30. Impedimentum affinitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

gentibus, unda sacri baptismatis regeneravit. Sylvester quoque docens admonet unumquemque Sacerdotem, ut nullus, causa fornicationis, ad suam penitentialem accedat. Quia scriptum est: omnes qui in penitentia suscipimus, ita filii nostri sunt, ut in baptismo suscipi. Unde S. Thomas in 4. dist. 42. q. 1. a. 2. ad 8. per penitentiam (inquit) contrahitur quoddam socius inter Sacerdotem & mulierem consentientem, simile cognationi spirituali (quæ contrahitur per baptismum) ut tantum peccat eam carnaliter cognoscens, ac si esset sua spiritualis filia. Et hoc ideo quia maxima familiaritas est inter Sacerdotem & consentientem, & ex hoc ista prohibitio est inducta, ut tollatur peccandi occasio.

§. III.

Cognatio legalis.

239 **D**irimit matrimonium 1°. inter adoptantem & adoptatum, ejusque descendentes & adoptantis ascendentes usque ad quartum gradum. 2°. inter adoptatum & filios naturales adoptantis. 3°. inter uxorem adoptati & adoptantem, & inter adoptatum & uxorem adoptantis. Et ista dirimens cognatio, sicut & prima, est perpetua; sed secunda solum subsistit durante adoptione, & quamdiu filius naturalis in potestate est patris; alias non cap. unico de cognat. legali.

240 **A**dverte tamen, quod licet aliqui velint hoc impedimentum exurgere non solum ex adoptione perfecta, per quam persona extranea, sui juris exiitens, Principis rescripto in alterius veluti patriam transit potestatem, & in familiam ipsius; verum etiam ex imperfecta, per quam persona extranea, in potestate sui patris exiitens, ab alio in filium vel filiam adoptatur, sic tamen ut ex patris vel avi potestate non egrediatur, nec necessarius sit hæres ex testamento patris adoptantis, sed tantum jus habeat ipsi ab intestato succedendi; nec Principis requirit potestatem, sed à Magistratu fieri potest. Probabilius tamen Sylvester, Petrus Ledesma, Valquez, & alii censent hoc impedimentum solum exurgere ex adoptione perfecta, cõ quod matrimonii impedimenta dirimenda in dubio amplianda non sunt, sed potius restringenda, & adoptati per imperfectam adoptionem solum imperfecte gerant similitudinem filii naturalis, hoc ipso quod non transeunt in potestatem & familiam adoptantis.

CAPUT XXX.

Impedimentum affinitatis.

241 **A**ffinitas est propinquitas personarum ex carnali copula proveniens, sive illa licita fuerit, sive illicita. Cujus ratio est, quia cum vir & femina per copulam carnalem fiant una caro; consanguinei unus sic pertinent ad alterum, ut femina fiat affinis consanguineis viri, & vir affinis consanguineis femine; in eodem gradu, in quo ille vel illa consanguineus est, vel consanguinea cum iisdem. Unde per carnalem copulam Titii cum Caja, consanguinei Cajæ in primo, secundo, tertio gradu, &c. sunt affines Titii in primo, secundo, tertio gradu, &c. Consanguinei tamen Cajæ non sunt affines consanguineis Titii. Quia illi soli sunt affines, quorum unus per copulam factus est una caro cum consanguineo vel consanguinea alterius. Cujus defectu pater & filius, ducere possunt matrem & filiam, duo fratres duas sorores, & Titius, qui duxerat Cajam, sororem Sempronii, post mortem Sempronii ducere potest viduam ipsius. Quia Titius per copulam habitam cum Caja, factus est quidem affinis cum fratre Cajæ, aliisque consanguineis ipsius, sed non cum affinibus Cajæ; vidua autem fratris

Cajæ solum est affinis Cajæ, non consanguinea. Et hoc est quod dicitur: affinitas non parit affinitatem: id est, non ideo efficitur affinis consanguineis tuis, quia efficitur affinis tibi; nec per consummationem matrimonii Titii cum sorore mea efficitur affinis consanguineis Titii, sed affinis Titio dumtaxat.

Porro gradus affinitatis eodem modo computandi sunt, quo gradus consanguinitatis; sic tamen ut in arbore affinitatis, stipes, seu principium affinitatis, sit duplex illa persona, per carnalem copulam una caro facta; & in linea recta ejusdem affinitatis sint ascendentes & descendentes personæ, quacum altera facta fuit una caro. Ascendentes quidem, pater, avus, abavus ipsius, &c. descendentes verò, ipsius filii, nepotes, abnepotes, &c. In linea verò transversa sint ipsius fratres & sorores, cognati & cognata, &c.

Necessaria verò est ad inducendam affinitatem, 243 copula perfecta per commixtionem femininam; necessaria proinde effusio feminis intra vas debitum femine: utpote sine qua fieri nequeant una caro. Quod est fundamentum affinitatis. Quæ proinde non provenit ex sola copula sine dicta feminatione; neque ex copula præputera & sodomitica; neque ex matrimonio rato, non consummato.

Affinitas itaque ex copula licita, seu conjugali, 244 matrimonium dirimit usque ad quartum gradum inclusivè; ex illicita, usque ad secundum inclusivè, ut præscribit Tridentinum sess. 24. de reform. matrim. c. 4. Unde Titius, qui sponsalia contraxit cum Caja, & postea fornicatus est cum sorore ipsius, neutram ducere potest. Non Cajam, ob impedimentum affinitatis in primo gradu contractum per fornicationem cum sorore ipsius. Neque ipsius sororem, ob impedimentum publicæ honestatis, ex sponsalibus validis cum Caja ipsius sorore.

In nullo tamen gradu linea transversa affinitatis matrimonium dirimit jure naturæ, nec divino; sed Ecclesiastico dumtaxat; in quo Ecclesia potest dispensare: prout colligitur ex eo quod in lege veteri, frater post mortem fratris, absque liberis defuncti, jubebatur ducere uxorem ipsius, & suscitare semen fratri suo. Neque enim ex eo quod in omni gradu illius linea Ecclesiæ sæpe dispensat. Videri potest cap. finale de divortio.

In primo tamen gradu linea rectæ, affinitas, 245 si non dirimit matrimonium, saltem impedit vel jure naturali, vel divino, vel gentium. Quia omnes gentes bene instituta semper execrata sunt conjugia privignorum cum novercis suis, ut habetur L. liberi C. de nuptiis. Unde Apollolus 1. Cor. 5. auditur (inquit) inter vos fornicatio, qualis nec inter Gentes, ita ut uxorem patris sui aliquis habeat. Sed & Amos 2. Deus sic queritur: filius & pater ejus, inveniunt ad puellam, ut violarent nomen sanctum meum. Et Levit. 20. coitus cum nuru vel noverca sua connumeratur inter gravissima peccata bestialitatis, & sodomie, acerbissimoque ignis supplicio concremari jubetur, qui novercam suam duxerit: qui supra uxorem filiam, duxerit matrem ejus, scelus operatus est: vivas erubescit cum eis, nec permanebit tantum nefas in medio vestri.

Nec obstat exemplum Seleuci, Regis Syriæ, 247 qui videns Antiochum filium suum periculo infirmum, ex languore amoris, quo Stratonicem novercam deperibat; hanc ipsi nuptii dedit, ut referunt Valerius Maximus, & Plutarchus. Illud quippe factum connumerandum est inter execranda scelera, prout exemplum Persarum, approbantium nuptias filiorum cum proptis parentibus, uti referunt Herodotus, & Quintus Curtius. Non obstat etiam exemplum Aconia, qui affe-

Etavit nuptias cum Abiaca uxore David patris sui 3. Reg. 2. Quia nullam cum ipsa habuit affinitatem; cum David, teste Scriptura, non cognoverit eam. Illa tamen cupiditas Adoniæ temeraria fuit, & contraria publicæ honestati.

CAPUT XXXI.

Impedimentum publicæ honestatis.

249 **P**ublica honestas est propinquitas orta ex sponsalibus validis, vel matrimonio rato, nondum consummato. Ob quam Ecclesia iudicavit indecorum, & publicæ honestati contrarium, cum tali propinquitate intrare matrimonium. Et, si quidem oriatur ex sponsalibus validis, iure novo Tridentini sess. 24. c. 3. (quo sublatum est impedimentum ex sponsalibus invalidis) solum dirimit matrimonium in primo gradu; tamen iure veteri dirimeret usque ad quartum gradum. Neque hoc impedimentum morte finitur, cap. *si quis deponserit* 27. q. 2. Nec cessat per voluntariam ex mutuo consensu sponsalium dissolutionem. Quia Ecclesia impedimentum istud, semel contractum, voluit esse perpetuum, cap. *si quis deponserit* eod. Atque ita Romæ (approbante Alexandro VIII.) 6. Julii 1658. decisum est à S. Congregatione, prout videre est apud Fagnanum ad cap. *ad audientiam* de sponsal. num. 29. Opposita proinde Barbosa sententia non est amplius audienda: cum decisionem illam S. Congregationis Alexandri VII. mandaverit deinceps observari.

250 **S**i autem publicæ honestas oriatur ex matrimonio rato, extenditur usque ad quartum gradum, sicut olim, uti Pius V. declaravit Bullâ ad Romanum anno 1568. editâ. In ea quippe declaravit, impedimentum publicæ honestatis ex matrimonio rato, durare adhuc in omnibus casibus, & gradibus, quibus de iure veteri, ante Tridentinum, introductum erat, idque procedit etiam matrimonium, ex quo oritur, sit irritum ex quacumque causa, præterquam ex defectu consensûs, prout S. Congregatio declaravit apud Fagnanum ad cap. *na nos* de sponsal. impub. n. 24. Unde corrigendi imprimis sunt Toletus & Lopez, scribentes impedimentum honestatis ex matrimonio rato finire in primo gradu. Cum ante Tridentinum extenderetur ad quartum gradum, teste Pio V. in Bulla citata, Tridentinum nihil innovaverit circa hoc impedimentum, orum ex matrimonio rato. Et licet Sanchez l. 7. de matrim. disput. 70. n. 13. & Natalis Alexander de matrim. l. 2. c. 4. a. 10. regulâ 5. censeant istud impedimentum non oriri ex matrimonio invalido ob clandestinitatem, seu defectum præsentia Parochi & testium: contrarium sequitur ex dictis; ex eo utique quod usque ad quartum gradum oriatur ex matrimonio, ex alia quacumque causa invalido, præterquam ex defectu consensûs, ut multis probat Fagnanus ad cap. *ad audientiam* de sponsalib. & matrim. à num. 20. ad 29. Neque enim matrimonium nullum ex defectu clandestinitatis, nullum est ex defectu consensûs naturalis, tamen ad validum matrimonium nunc insufficientis; neque inhabilitas per clandestinitatem inducta, est inhabilitas ad naturalem consensum, sed ad effectum illius de iure positivo.

CAPUT XXXII.

Impedimentum Ordinis.

251 **O**mnis & solus Ordo sacer matrimonium dirimit. Tridentinum sess. 24. c. 9. Et idem Presbyter, Diaconus, Subdiaconus matrimonium invalidè contrahit, contrahendoque irregularitatem incurrit, cap. 1. & 2. qui Clerici vel voventes. Necnon excommunicationem. Clement. un. de consanguinit.

Tom. III.

Istud verò impedimentum non solum incurritur ratione solemnis voti castitatis, annexi sacro Ordini; sed immediatè etiam ratione legis Ecclesiasticæ, sic statuentis, in reverentiam sacre Ordinationis. Cum Ordo numeretur ut impedimentum distinctum à voto, idque Tridentinum insinuet sess. 2. c. 9. *si quis dixerit Clericos in sacris Ordinibus constitutos, vel Regulares castitatem professos, posse matrimonium contrahere, contractumque validum esse, non obstante lege Ecclesiastica pro dictis Clericis, vel voto pro Religiosis, anathema sit.* Efficaciùsque id ipsum colligitur ex Canonibus antiquis, Decretisq; veterum Pontificum & Conciliorum, quibus obligatio continentia absolute & simpliciter sacro Ordine initiatis imponitur, matrimoniumque interdicitur; nulla factâ mentione voti. Siquidem omnia ferè præca Concilia legem continentia sacro Ordine initiatis præscribunt, usque matrimonii, antè initi, abstinere jubent. Enimverò indubitatum est, Nicæno Concilio antiquiora fuisse in Oriente Ancyranum, & in Occidente Eliberitanum. Ancyranum verò can. 10. dispensat ab illa continentia lege solos illos Diaconos, qui ante suam Ordinationem expresse protestati sunt, nec posse, nec velle se ab uxore abstinere. Eliberitanum autem can. 33. *placuit in totum prohiberi Episcopis, Presbyteris, Diaconibus, & Subdiaconibus positis in ministerio, abstinere se à conjugibus, & non generare filios: quicumque verò fecerit, ab honore Clericatus exterminetur.* Nicænum I. can. 3. statuit, non Episcopo, non Presbytero, non Diacono licere subintroductam habere mulierem, nisi fortè aut matrem, aut sororem, aut amitam, vel eas tantam personas, quæ omnem suspensionem carnalis conversationis subterfugiant. Concilium Neocæsariense cap. 1. statuit, Presbyterum, si uxorem duxerit, ab Ordine deponendum: si verò fornicatus fuerit, vel adulterium perpetraverit, amplius puniri, & ad penitentiam redigi debere. Cartaginense V. can. 2. *placuit & condempnet sacrosanctos Antistes, & Dei Sacerdotes, & Levitas continentis esse in omnibus... ut quod Apostoli docuerunt, & ipsa servavit Antiquitas, nos quoque custodiamus. Ab universis Episcopis dictum est: omnibus placet, ut Episcopi, Presbyteri, Diaconi, & qui Sacramenta contrahant, pudicitia custodes, etiam se ab uxoribus continent.* Cartaginense V. can. 3. *placuit Episcopos, & Presbyteros, & Diaconos, secundum priora statuta, etiam ab uxoribus continere. Quod nisi fecerint, ab Ecclesiastico removeantur officio. Ceteros autem Clericos ad hoc non cogi, sed secundum uniuscuiusque Ecclesia consuetudinem observari debere.* Arclatense II. can. 2. *assumi aliquem ad Sacerdotium non posse sub matrimonii vinculo constitutum, nisi fuerit promissa conversio. Et can. 3. si quis de Clericis, à gradu Diaconatus in solatio suo mulierem, præter aviam, & matrem, & neptem, sororem, filiam, vel conversam secum uxorem habere præsumpserit, à communione alienum habeatur.* Siricius Papa epist. ad Himerium Tarraconensem c. 7. continentia legem in sacro Ordine initiatis renovat, sed ultra Diaconos non extendit, uti nec Innocentius I. epist. 2. & 3. In Concilio Agateni can. 9. Siricii Decretum renovatur. Et similiter Turonense I. Presbyteris tantum & Levitis connubii usum interdicit. Leo I. epist. 82. ad Anastasium Episc. Thessalon. *ne Subdiaconis quidem (secundum Romanum morem) connubium carnale conceditur.* Concilium Turonense II. Subdiaconos, Diaconos, & Presbyteros deponit, si ab uxoribus suis non abstineant. Subsecuta Concilia id ipsum prohibere. Ante beatum tamen Gregorium id non fuit Subdiaconis generatim in omnibus Ecclesiis prohibitum, cum in Sicilia aliter observaretur. Verum ipse Gregorius Magus